

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Pitumpu't Isa

Ahedres ng Heopolitika: Ang Vaticano, ang Komunismo, at ang Paghahangad sa Pandaigdigang Paghahari

Jeff Pippenger
2024-04-01

Ang aklat na *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West*, ay isinulat ni Malachi Martin, at ito ay unang inilathala noong 1990. Sinusuri ni Martin ang papel ni Pope John Paul II bilang isang mapagpabagong tauhan sa pandaigdigang pulitika at diplomasya sa huling kalahati ng ika-20 siglo. Tinalakay niya ang papel ng Papa sa pagbagsak ng Komunismo sa Silangang Europa. Inilalahad ng aklat ang isang Katolikong pananaw sa mga dinamikong nagbunsod sa katuparan ng talatang apatnapu ng Daniel onse, sa panahon ng kawakasan noong 1989.

Sinusuri ni Martin ang mga panloob na dinamika ng Unyong Sobyet sa ilalim ng pamumuno ni Mikhail Gorbachev, na lalo niyang itinuon ang pansin sa "glasnost" (pagiging bukas) at "perestroika" (muling pagsasaayos), ang mga patakaran ni Gorbachev. Tinalakay niya ang mga hamong kinahaharap ng Unyong Sobyet at ang mga pagtatangka ni Gorbachev na isailalim sa reporma ang sistemang Komunista. Sinusuri niya ang mga tensyong heopolitikal at tunggalian sa kapangyarihan sa pagitan ng Unyong Sobyet (ang hari ng timog—ang dragon), ng Simbahang Katolika (ang hari ng hilaga—ang halimaw), at ng tinatawag niyang kapitalistang Kanluran (ang hukbong kinatawan ng hari ng hilaga—ang huwad na propeta). Tinalakay niya ang mga tunggaliang ideolohikal, paniniktik, at mga operasyong lihim na nagbigay-katangian sa panahon ng Cold War, at sinusuri ang mga pagsisikap ng iba't ibang aktor na hubugin ang kinabukasan ng daigdig.

Binibigyang-diin ni Martin ang kabuluhan ng Katolisismo bilang isang puwersa sa pandaigdigang politika at diplomasya. Iginigiit niya na ang Simbahang Katolika, sa ilalim ng pamumuno ni Papa Juan Pablo II, ay gumanap ng napakahalagang papel sa paghubog ng takbo ng kasaysayan sa panahong ito at sa pag-impluwensiya sa kinalabasan ng Digmaang Malamig. Inilalagay niya ang impluwensiya ni Juan Pablo sa konteksto ng mga aparisyong Mariano sa Fatima, Portugal, at tinutukoy ang impluwensiya ng Fatima sa mga pandaigdigang pangyayari at ang gampanin ng Simbahang Katolika sa paghubog ng takbo ng kasaysayan. Iminumungkahi ni Martin na ang mga pangyayari sa Fatima ay nagtataglay ng mahalagang mga implikasyong propetiko at heopolitikal, lalo na sa konteksto ng panahon ng Digmaang Malamig.

Sinusuri ni Martin ang tatlong lihim ng Fátima, na umano'y inihayag ng Birheng Maria sa tatlong batang pastol sa Fátima noong 1917. Iminumungkahi niya na ang ikatlong lihim, na sa simula'y inilihim ng Vaticano at inihayag lamang noong 2000, ay naglalaman ng mga apokaliptikong babala hinggil sa kinabukasan ng Simbahang Katolika at ng daigdig. Ipinangangatuwiran ni Martin na ang

mga pangyayari sa Fátima, kabilang ang mga aparisyon at ang mga mensaheng ipinabatid ng Birheng Maria, ay nagkaroon ng mahahalagang implikasyon para sa pandaigdigang politika at sa tunggalian sa pagitan ng komunismo at kapitalismo noong panahon ng Digmaang Malamig.

Ibinibigyang-diin ni Martin ang papel ni Papa Juan Pablo II bilang isang susing pigura sa katuparan ng mga propesiya ng Fatima. Iminumungkahi niya na itinuring ni Juan Pablo II ang kaniyang sarili bilang ang “obispong nakaputi” na binanggit sa ikatlong lihim ng Fatima, at na tiningnan niya ang kaniyang pontipikado bilang isang misyon upang harapin ang mga puwersa ng kasamaan at itaguyod ang pagpapanibagong espirituwal sa loob ng Simbahang Katolika at sa mas malawak na lipunan.

Iminumungkahi ni Martin na binigyang-diin ng mga mensahe ng Fatima ang kahalagahan ng pakikidigmang espirituwal at ang pangangailangan para sa Simbahang Katolika na harapin ang mga puwersa ng kasamaan, kapwa sa loob at sa labas ng Simbahan. Iginigiit niya na ang mga pangyayari sa Fatima ay naglaan ng isang espirituwal at moral na balangkas para sa pag-unawa at pagtugon sa mga hamong kinahaharap ng sangkatauhan sa makabagong daigdig. Ang mga mensahe ng Fatima ay kumakatawan sa isang makasatanas na mensahe na nagkokondisyon sa Katolisismo na tanggapin si Satanas bilang si Kristo, kapag siya’y “nagpapanggap” na si Kristo sa nalalapit na batas sa Linggo.

Gagawa si Satanas ng mga himala upang dayain ang mga nananahan sa ibabaw ng lupa. Isasakatuparan ng espiritismo ang gawain nito sa pamamagitan ng pagpapanggap bilang mga patay. Ang mga relihiyosong samahan na tumatangging dinggin ang mga mensaheng babala ng Diyos ay malalagay sa matinding panlilinlang, at makikipagkaisa sa kapangyarihang sibil upang usigin ang mga banal. Ang mga iglesyang Protestante ay makikipagkaisa sa kapangyarihang papal sa pag-uusig sa bayan ng Diyos na tumutupad sa mga utos. Ito ang kapangyarihang bumubuo sa dakilang sistema ng pag-uusig na ipaiiral ang espirituwal na paniniil sa budhi ng mga tao.

"Mayroon siyang dalawang sungay na gaya ng kordero, at nagsalita siya na gaya ng dragon." Bagaman ipinahahayag nilang sila'y mga tagasunod ng Kordero ng Diyos, napupuspos sila ng espiritu ng dragon. Ipinahahayag nilang sila'y maamo at mapagpakumbaba, ngunit nagsasalita at nagpapasa ng mga batas sa espiritu ni Satanas, at sa pamamagitan ng kanilang mga gawa'y ipinakikitang sila'y kabaligtaran ng kanilang ipinahahayag. Ang kapangyarihang tulad ng kordero na ito ay nakikipag-isa sa dragon sa pakikidigma laban sa mga nagtatalima sa mga utos ng Diyos at nagtataglay ng patotoo ni Jesucristo. At si Satanas ay nakikipag-isa sa mga Protestante at mga Papista, na kumikilos na kaisa nila bilang diyos ng sanlibutang ito, na nagdidikta sa mga tao na animo'y sila'y mga nasasakupan ng kaniyang kaharian, upang sila'y pangasiwaan, pamahalaan, at supilin ayon sa kaniyang maibigan.

Kung ang mga tao ay hindi papayag na yurakan ang mga utos ng Diyos, ang espiritu ng dragon ay nasisiwalat. Sila’y ibinibilanggo, inihaharap sa mga kapulungan, at pinagmumulta. ‘Ipinag-uutos niya na ang lahat, maging maliliit at dakila, mayaman at dukha, malaya at alipin, ay tumanggap ng tanda sa kanilang kanang kamay, o sa kanilang mga noo’ [Apocalipsis 13:16]. ‘Ipinagkaloob sa kanya ang kapangyarihang magbigay-buhay sa larawan ng hayop,

upang ang larawan ng hayop ay kapuwa makapagsalita at mag-utos na ipapapatay ang sinumang hindi sasamba sa larawan ng hayop' [talata 15]. Sa gayon inaagaw ni Satanas ang mga natatanging karapatan ni Jehova. Ang tao ng kasalanan ay umuupo sa luklukan ng Diyos, ipinapahayag ang sarili na siya ay Diyos, at kumikilos na mas mataas kaysa sa Diyos. Manuscript Releases, tomo 14, 162.

Ang Antikristo ay isang sagisag kapwa ng papa ng Roma at ni Satanas, sapagkat ang papa ng Roma ay makalupang kinatawan ni Satanas. "Sa gayon inaagaw ni Satanas ang mga prerogativa ng Jehova. Ang tao ng kasalanan ay umuupo sa luklukan ng Diyos, ipinahahayag ang sarili na siya ang Diyos, at kumikilos na para bang siya'y higit sa Diyos." Nilalayon ni Satanas na, kapag siya na ang may hawak ng pamamahala, saklawin ang sanlibutan sa gayong paraan na siya'y magdidikta "sa mga tao na para bang sila ay mga nasasakupan ng kaniyang kaharian, na maaaring hawakan, pamahalaan, at kontrolin ayon sa kaniyang maibigan." Upang magkaroon siya ng relihiyosong trono na paghaharian niya mula roon ay nilikha niya ang Simbahang Katolika, at upang magkaroon siya ng pampolitikang trono na paghaharian niya mula roon ay nilikha niya ang United Nations.

"Ang kompromisong ito sa pagitan ng paganismo at Kristiyanismo ay humantong sa paglitaw ng 'tao ng kasalanan' na inihula sa propesiya bilang sumasalungat at nagtataas ng sarili nang higit sa Diyos. Ang napakalaking sistemang yaon ng huwad na relihiyon ay isang obra-maestra ng kapangyarihan ni Satanas—isang monumento ng kanyang mga pagsisikap na iluklok ang sarili sa trono upang pamunuan ang daigdig ayon sa kanyang kalooban." The Great Controversy, 50.

Ang himala ng Fatima, at ang satanikong propesiya nito, ang siyang ginamit ni Satanas upang ihanda ang isang propetikong balangkas na nagpapahintulot sa Katolisismo na mabilis na isuko ang kanilang simbahan sa kanyang kontrol, kapag siya ay lilitaw at magpapanggap bilang si Cristo. Ang kanyang pagpapanggap bilang si Cristo ay magsisimula sa nalalapit na batas ng Linggo, na kinakatawan sa talata labing-anim, dalawampu't dalawa, tatlumpu't isa, at apatnapu't isa ng Daniel kabanata labing-isa.

Sa pamamagitan ng kautusang nagpapatupad ng institusyon ng Papasiya, na isang paglabag sa kautusan ng Diyos, lubusang ihihiwalay ng ating bansa ang sarili nito sa katuwiran. Kapag iniinat ng Protestantismo ang kaniyang kamay sa kabila ng bangin upang abutin ang kamay ng kapangyarihang Romano, kapag iniabot niya ito sa ibayo ng kalaliman upang makipagkamay sa Espiritismo, kapag, sa ilalim ng impluwensiya ng tatluhang pagkakaisang ito, itatakwil ng ating bansa ang bawat prinsipyo ng kaniyang Saligang-Batas bilang isang pamahalaang Protestante at republikano, at magtatadhana para sa pagpapalaganap ng mga kabulaanan at panlilinlang ng Papasiya, kung magkagayo'y malalaman natin na dumating na ang panahon para sa kahima-himalang paggawa ni Satanas at na malapit na ang wakas. Testimonies, tomo 5, 451.

Sa panahon ng batas ng Linggo sa Estados Unidos, "dumating na ang panahon para sa kamangha-manghang paggawa ni Satanas." Sa Apocalipsis kabanata labintatlo, talatang labing-isa, ang Estados Unidos ay "nagsasalita" gaya ng dragon, at sa talatang labintatlo naman—na tumutukoy lamang sa kung ano ang nagaganap kapag ang Estados Unidos ay "nagsasalita," sa

pamamagitan ng pagpapasa ng batas ng Linggo—si Satanang ay tila nagpapababa ng apoy mula sa langit.

"Ang mga lingkod ng Diyos, na ang kanilang mga mukha ay nagniningning at kumikislap sa banal na pagtatalaga, ay magmamadaling paroo't parito upang ipahayag ang mensahe mula sa langit. Sa pamamagitan ng libu-libong tinig, sa buong lupa, ibibigay ang babala. Isasagawa ang mga himala; pagagalangin ang mga may sakit; at ang mga tanda at mga kababalaghan ay susunod sa mga sumasampalataya. Gumagawa rin si Satanang, sa pamamagitan ng mga kabalaanang kababalaghan, anupa't nagpapababa pa ng apoy mula sa langit sa paningin ng mga tao. Apocalipsis 13:13. Sa gayon, ang mga nananahan sa lupa ay dadalhin upang manindigan." The Great Controversy, 611, 612.

Ang mga mensahe ng Fatima ay pinagtibay ng isang himala na pinatotohanan ng mga pahayagan ng pamahalaang ateista na dumalo sa pangyayari upang pabulaanan ang mga pahayag na ginawa tungkol sa tinatawag na Birheng Maria na dumalaw sa tatlong bata tuwing ikalabintatlong araw ng buwan mula Mayo hanggang sa himala noong Oktubre 13, 1917. Bawat organisasyong pangbalita na ateista na nasa Fatima nang panahong iyon ng himala ay nagpatibay sa pangyayari. Ito ay isang tunay na himala (ni Satanang).

Gaya ng itinukoy ni Malachi Martin sa kanyang aklat, ginabayan si Papa Juan Pablo ng kanyang debosyon kay Maria ng Fátima. Ang lihim na propesiya ng Fátima, na hindi inihayag hanggang taong 2000, ay siyempre isang satanikong propesiya, ngunit sa mga huling araw, inuulit ni Jesus ang mga unang araw. Ang pinakamatandang aklat sa Bibliya, ang unang aklat na isinulat ni Moises, ay ang Aklat ni Job, at itinuturo nito na si Job ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu't apat na libo, sapagkat ang lahat ng mga propesiya ay natutupad nang pinakaganap sa mga huling araw. Si Satanang, sa salaysay tungkol kay Job, ay pinahintulutang magdala ng kamatayan at pagkawasak kay Job, para sa layuning subukin si Job. Ang mga himalang pinahihintulutang gawin ni Satanang sa mga huling araw ay mga tunay na himala. Mga satanikong himala ang mga iyon, ngunit pinahintulutan ng Diyos si Satanang na maisakatuparan ang kanyang pinakatampok na gawa, sa gayunding layunin na pinahintulutan niyang subukin ni Satanang si Job.

Marami ang nagsisikap bigyang-paliwanag ang mga kapahayagang espirituwal sa pamamagitan ng pag-aangkin na ang mga ito'y lubos na bunga lamang ng pandaraya at katusuhan ng kamay ng medium. Ngunit bagaman totoo na ang mga bunga ng pandaraya ay madalas na ipinapalabas na tunay na mga kapahayagan, mayroon ding mga kapansin-pansing pagpapamalas ng kapangyarihang sobrenatural. Ang mahiwagang pagkatok na pinagmulan ng makabagong espiritismo ay hindi bunga ng pandarayang pantao o katusuhan, kundi tuwirang gawa ng masasamang anghel, na sa gayon ay nagpakilala ng isa sa mga pinakamatagumpay na panlilinlang na sumisira sa kaluluwa. Marami ang masisilo dahil sa paniniwalang ang espiritismo ay pawang panlilinlang lamang ng tao; kapag naharap sila sa mga kapahayagang di-maiiwasan nilang ituring na sobrenatural, sila ay madadaya at maiiakay na tanggapin ang mga iyon bilang dakilang kapangyarihan ng Diyos.

Binabalewala ng mga taong ito ang patotoo ng Kasulatan tungkol sa mga kababalaghang ginawa ni Satanang at ng kaniyang mga kinatawan. Sa tulong ni Satanang nagawa ng mga

salamangkero ni Paraon na tularan sa huwad ang gawa ng Diyos. Pinatotohanan ni Pablo na bago ang ikalawang pagparito ni Cristo ay magkakaroon ng mga kaparis na pagpapahayag ng kapangyarihan ni Satanas. Ang pagdating ng Panginoon ay uunahan ng 'ang paggawa ni Satanas na may buong kapangyarihan at mga tanda at mga kababalaghang kasinungalingan, at may lahat ng pandaraya ng kalikuan.' 2 Tesalonica 2:9,10. At ang apostol na si Juan, na inilalarawan ang kapangyarihang gumagawa ng mga himala na mahahayag sa mga huling araw, ay nagsasabi: 'Gumagawa siya ng mga dakilang kababalaghan, anupa't nagpapababa siya ng apoy mula sa langit sa lupa sa paningin ng mga tao, at dinadaya niya ang mga nananahan sa lupa sa pamamagitan ng mga himalang iyon na may kapangyarihan siyang gawin.' Apocalipsis 13:13, 14. Hindi mga hamak na pagpapanggap lamang ang ipinahuhula rito. Nalililang ang mga tao sa pamamagitan ng mga himalang may kapangyarihan na gawin ng mga kinatawan ni Satanas, hindi yaong pinapanggap lamang nilang gawin. The Great Controversy, 553.

Ang mga mensahe ng Fatima sa aklat ni Malachi Martin ay inilalarawan bilang ang propetikong balangkas ng Katolisismo sa mga huling araw, na may kaugnayan sa isang panloob na tunggalian sa loob ng Simbahan, na maipapakita bilang alinman sa mabuting Papa laban sa masamang Papa, o konserbatibong Papa laban sa liberal na Papa. Ang konserbatibo, na ayon sa pagbasa ni Martin sa himala ay siyang mabuting Papa, ay inuugat ang kaniyang pag-unawa sa Unang Konsilyo Vaticano, na kilala rin bilang Vaticano I, na idinaos mula Disyembre 8, 1869 hanggang Hulyo 20, 1870, na ipinatawag ni Papa Pio IX at pangunahing tumuon sa pagtitiyak ng dogma ng kawalang-kamalian ng Papa at sa pagtugon sa iba't ibang teolohikal at doktrinal na usapin na kinakaharap noon ng Simbahang Katolika. Ang Ikalawang Konsilyo Vaticano, na karaniwang tinatawag na Vaticano II, ay ginanap pagkaraan pa ng mahabang panahon, mula Oktubre 11, 1962 hanggang Disyembre 8, 1965. Ipinatawag ito ni Papa Juan XXIII at ipinagpatuloy ni Papa Pablo VI matapos ang pagkamatay ni Juan XXIII.

Ang mga huling araw ng Katolisismo, gaya ng ipinahayag ni Martin, ay tumutukoy sa tunggalian sa pagitan ng di-nagkakamalian at primasya ng Simbahan ng Roma, ayon sa itinakda sa Vatican I, at ng liberalismong kasalukuyang ipinakikita ni Francis, ang woke-pope, na kinakatawan sa mga dokumento ng Vatican II. Iminumungkahi ni Martin na, sa gitna ng tunggalian ng dalawang pamamaraang ito ng pagkontrol sa Simbahan, sumiklab ang Ikatlong Digmaang Pandaigdig, at bumalik si Hesus, bumaba sa lupa at ipinagkaloob ang Kanyang pagpapala sa mabuting Papa at umupo sa trono ng Simbahang Katoliko.

Sa mga talata labintatlo hanggang labinlima ng Daniel onse, ang kasaysayang kaagad na nauuna sa batas ng Linggo sa talata labing-anim ay naglalarawan sa ikatlo at pangwakas na labanan ng mga digmaang kinatawan. Ito ang labanang sumusunod sa tagumpay ni Putin sa mga talata labing-isa at labindalawa, ngunit sa gitna ng tatlong talatang iyon, tinutukoy ng talata labing-apat kung kailan pumapasok ang Katolisismo sa kasaysayan ng mga huling araw.

Ayon kay Isaias, ang patutot ng Roma ay nakalilimutan sa panahon ng makasagisag na pitumpung-taong paghahari ng ikaanim na kaharian sa propesiya ng Bibliya. Noong unang pagkakataon na naluklok sa trono sa lupa ang kapapahan noong 538, ang palatandaang nauna sa

pagkaluklok nito ay ang dekreto ni Justinian noong 533.

Ang kasaysayang nakapaligid sa dekreto ni Justinian ay nagpapakita na hinangad ni Justinian na patatagin ang kaniyang pamamahala sa kaniyang kaharian sa pamamagitan ng pagwawakas sa alitang pangrelihiyon na nagdudulot ng kaguluhan sa kaharian. Ang alitang iyon ay kung alin—ang iglesya sa Constantinople sa silangan, o ang iglesya sa Roma sa kanluran—ang siyang ulo ng tinatawag na Kristiyanong iglesya. Sa talatang labintatlo, ang huling pangulo ng Estados Unidos ay haharap sa isang kontrobersiyang pipilitin siyang umayon sa hulwaran ng kasaysayan ni Justinian, at ipahayag na ang Simbahang Katoliko ang ulo ng mga iglesya, at ang tagapagwasto ng mga heretiko, upang maitaguyod ang kinakailangang suportang pampolitika upang patatagin ang kaniyang kapangyarihan.

Hindi natin dapat ilagak ang anumang pagtitiwala sa mga hulagang makasatanas ng Fatima, ngunit kinakailangan nating siyasatin ang ipinahayag sa Salita ng Diyos. Sa pasimula ng ika-20 siglo, ang kapwa mga sungay ng halimaw na mula sa lupa ay pumasok sa kanilang ikatlong salinlahi, na siyang salinlahi ng kompromiso. Isinuko ng sungay na Republikano ang sistemang pinansiyal nito sa mga bankero ng daigdig, na ang kanilang mga pinagmulan ay matutunton pabalik sa sambahayan ng Pulang Kalasag, ang mga Rothschild, at sa mahiwagang ugnayan ng sambahayang ito sa mga Illuminati, Masoneriya, mga lihim na samahan, at sa Orden ng mga Heswita. Si Sister White ay tuwirang nagbibigay-babala laban sa mga entidad na ito. Sa gayunding panahon, ang Adventismong Laodiceano, bilang Protestanteng sungay, ay isinuko ang mga institusyong pang-edukasyon at pangrelihiyon nito sa pamamahala ng sanlibutan.

Sa mismong panahong iyon, nagsisimula ang kasaysayan ng makabagong Hari sa Timog sa Rebolusyong Ruso, at nagsisimula naman ang kasaysayan ng makabagong Hari sa Hilaga sa Himala sa Fatima. Gaya ng binibigyang-diin ni Malachi Martin sa kaniyang aklat, bukod pa sa panloob na tunggalian ng mabuti at masamang papa, tinukoy ng mga mensahe ng Fatima ang pakikibaka ng Katolisismo laban sa ateismo sa pangkalahatan, ngunit lalong partikular laban sa ateismo ng Rusya. Ang lihim na dapat isakatuparan ng papa noong 1917 ay naglalaman ng (satanikong) pangako, na kung magtatawag ang papa ng isang konklave at itatalaga ang Rusya sa Birheng Maria, kung gayon ay hindi magkakaroon ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Tinukoy din nito na kung tatangi ang papa, palalaganapin ng Rusya ang pilosopiya nito sa lahat ng dako, at magkakaroon noon ng isa pang Digmaang Pandaigdig.

Kasama sa ikalawang digmaang pandaigdig ang digmaan ng Katolisismo laban sa Komunismo ng Russia. Ang hukbong kinatawan ng Katolisismo sa digmaang iyon ay ang Alemanyang Nazi. Ang kapapahan ay laging gumagamit ng mga hukbong kinatawan. Noong 1933, ang simbahang Katoliko, sa pamamagitan ng gawain ni Cardinal Pacelli, ay lumagda sa isang konkordato kay Adolph Hitler na nagbigay-daan kay Hitler na agawin ang kontrol sa Alemanya, at ayon sa sariling patotoo ni Hitler, ang kasunduang iyon (konkordato) ang siyang nagbigay sa kanya ng kakayahang lutasin ang usaping Hudyo. Ang mga Nazi ang hukbong kinatawan ng kapapahan laban sa ateistikong Russia noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig, at sa ikalawang labanan ng mga digmaang kinatawan, na ngayo'y isinasakatuparan sa Ukraine, ito ay isinasagawa ng isa pang hukbong kinatawag Nazi.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa pamamagitan ng dalawang malalaking kamalian—ang kawalang-kamatayan ng kaluluwa at ang kabanalan ng Linggo—dadalhin ni Satanas ang mga tao sa ilalim ng kaniyang mga panlilinlang. Samantalang ang una ay naglalalatag ng saligan para sa espiritismo, ang huli ay lumilikha ng buklod ng simpatya sa Roma. Ang mga Protestante sa Estados Unidos ang mangunguna sa pag-unat ng kanilang mga kamay sa kabila ng bangin upang dakpin ang kamay ng espiritismo; aabot sila sa kabila ng kalaliman upang makipaghawak-kamay sa kapangyarihang Romano; at sa ilalim ng impluwensiya ng tatluhang pagkakaisang ito, ang bansang ito ay susunod sa mga yapak ng Roma sa pagyurak sa mga karapatan ng budhi.

Habang ang espiritismo ay lalong ginagaya ang Kristiyanismong sa pangalan lamang ng panahong ito, lalo itong nagtataglay ng kapangyarihang manlinlang at mambitag. Si Satanas mismo ay nagbagong-loob, alinsunod sa makabagong kaayusan ng mga bagay. Magpapakita siya sa kaanyuan ng isang anghel ng liwanag. Sa pamamagitan ng espiritismo, magaganap ang mga himala, mapagagaling ang mga maysakit, at isasagawa ang maraming hindi maikakailang kababalaghan. At yamang ang mga espiritu ay magpapahayag ng pananampalataya sa Banal na Kasulatan at magpapakita ng paggalang sa mga institusyon ng simbahan, ang kanilang gawa ay tatanggapin bilang isang pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos.

Ang hanggahang naghihiwalay sa mga nagpapahayag na Cristiano at sa mga di-makadiyos ay halos hindi na makilala. Iniibig ng mga kasapi ng iglesia ang iniibig ng sanlibutan at handang makipisan sa kanila, at nagpasiyang pag-isahin sila ni Satanas sa isang katawan at sa gayo'y palakas ang kaniyang adhikain sa pamamagitan ng pagsasama sa lahat sa hanay ng espiritismo. Ang mga Papista, na nagmamapuri sa mga himala bilang tiyak na tanda ng tunay na iglesia, ay madaling malililinlang ng kapangyarihang ito na gumagawa ng mga kababalaghan; at ang mga Protestante, na itinapon ang kalasag ng katotohanan, ay malililinlang din. Ang mga Papista, mga Protestante, at mga makasanlibutan ay kapwa tatanggap ng anyo ng kabanalan na walang kapangyarihan, at makikita nila sa pagkakaisang ito ang isang dakilang kilusan para sa pagbabagong-loob ng sanlibutan at sa pagsapit ng matagal nang inaasahang sanlibong taon.

Sa pamamagitan ng espiritismo, nagpapakita si Satanas bilang isang mabuting tagapaglingap ng sangkatauhan, na nagpapagaling ng mga sakit ng mga tao, at nag-aangking magharap ng isang bago at higit na mataas na sistema ng pananampalataya; ngunit kasabay nito'y kumikilos siya bilang isang mamumukxa. Ang kaniyang mga tukso ay nagdadala sa napakarami tungo sa kapahamakan. Ang kawalan ng pagpipigil ay nagpapabagsak sa katwiran; sumusunod ang pagpapaubaya sa pita ng laman, mga alitan, at pagbububo ng dugo. Nalulugod si Satanas sa digmaan, sapagkat pinupukaw nito ang pinakamasasamang pita ng kaluluwa at pagkatapos ay tinatangay nito patungo sa kawalang-hanggan ang mga biktimang tigmak sa bisyo at dugo. Layunin niya na udyukan ang mga bansa na makipagdigma laban sa isa't isa, sapagkat sa gayon malilihis niya ang isipan ng mga tao mula sa gawaing paghahanda upang makatindig sa Araw ng Diyos.

“Si Satanas ay kumikilos din sa pamamagitan ng mga elemento upang anihin ang mga kaluluwang hindi nakahanda. Pinag-aralan niya ang mga lihim ng mga laboratoryo ng

kalikasan, at ginagamit niya ang lahat ng kaniyang kapangyarihan upang kontrolin ang mga elemento hanggang sa lawak na ipinahihintulot ng Diyos. Nang siya'y pinahintulutang pahirapan si Job, gaano kabilis na naubos ang mga kawan at mga bakahan, mga lingkod, mga bahay, mga anak—isang kasawian ang sumunod sa isa pa na waring sa isang saglit lamang. Ang Diyos ang nagsasanggalang sa Kaniyang mga nilalang at nagbabakod sa kanila laban sa kapangyarihan ng mamumuksa. Ngunit ang sanlibutang Kristiyano ay nagpakita ng paghamak sa kautusan ni Jehova; at gagawin ng Panginoon ang mismong Kaniyang ipinahayag na Kaniyang gagawin—Kanyang babawiin ang Kaniyang mga pagpapala mula sa lupa at aalisin ang Kaniyang pag-iingat na mapagpangalaga sa mga nagrerebelde laban sa Kaniyang kautusan at nagtuturo at pumipilit sa iba na gawin ding gayon. Si Satanas ay may kapangyarihan sa lahat ng hindi tanging iniingatan ng Diyos. Kanyang papaboran at pauunlarin ang ilan upang maisulong ang sarili niyang mga panukala, at magpapasapit siya ng kapahamakan sa iba at aakay sa mga tao na maniwala na ang Diyos ang nagpapahirap sa kanila.” Ang Dakilang Tunggalian, 588, 589.